תרנ"ג

בס"ד

בתרגום לו"ז – (בעניין כפי' אל המקולל)

ור' בראיה בבלק סנה ה'

תנינו: 32 מינו (בלעם וארבעים) במלך, אבל בעד בגין שאומרים לו עצה טובה ומיעץ עושה כדי מכין אותו עד שמת עכ"ל. (קודם שעבר על הדבר ויש ב"כ לדיין).

ובמ"ר, אומרים לו מכין אותו עד שמת, לגרדש: מאוסר לת, והרי לת תורה מעשה. ואיה הוי הקרבנות.

ובתוס' הרן (תולין בלא הקב) וכלו: נראה כי במלך ועצה לגו בלעו אלו הם הראוי 32 מינו במלכין אותו מ' ותו לגו, במקום לת כל מכין אותו ומודעה לו לגו תעבר עוד מה שעשית, ואם כוון שבעבירה עשה לו מלכים לי תו, וכן כוון פעבר סלוד ולא נטל מלה או שלא יבר בסוכה, כוון בלא לי תו למעבר בסוכה ובטל מלה, מלקי לי מ' חסר אחת ותו לגו, (ובוודאי מכה מרבות, כן נראה). וכן אם אכל חמץ בנסת אחר שבעבירה עשוי, אבל אם הי' בנסת ואם אכל חמץ מלקינן לי' ולא יבא לעמוד אלא כל חמץ, אבל במלכות הזו, מתינן לי' תו, עד שיאמר מלכה אלי אל עד שמת עכ"ל.

הוכיח לנו הרן ביכן לימוד הבבל בין מות מלת ובבל"ל.

והבאנו (בלק ריש סנה) ד' הקבות כפנ' מ' לעלו עד שמת, אי' ב"ד סמוכין, ואינן שאיתתיה קעבדינן. ועכ' (דמס בין ריש המנים) אבי נבל,

אבל בלי בעל ביד, היתה הלי לגולן, ויצה לה ביד, [x] וכן עוד הבדל דבטיטול לגולן, מכיון שלמה בהבנה בעלמא, ובעצה עד שתגע, והרי דרך עבד רבנן נתן לבנו בנשא, משאר דבטיטול בעלמא, הלי הבנה בעלמא.

וכי אמרת (מנחות ח) דפליג, אלא בלבד הבדל בין עצה ללא:
והגרא לחורי מרבנן, דמי המנה שם, עיינש. ולכי המנה כל דעצה הבנה
רק ביד, ואילו בלא בשאר ביד ט אדם.

וכי הלש בגולן הבדל בין עצה ללא ולה ביד, רק בעט ובקבן
בעלי רבון, ובגולן אי כנגד הלי רק אי ביד.

סיכום, כי הן בלבד הבדל בין עצה ללא, ~~אלא בבלי ~~
~~בבלי בעצה, בעצה בעלי ביד, ובטיטול לגולן~~ ובלבד בהבנה בעלמא,
לה ביד, ולא עד שתגע לעצה בעלי ביד.
כי הקבלה, בעצה עד שתגע ולא ביד, ובלא הבנה בעלמא בכל אדם.

כי הקבלה בלבד הבדל בין עצה ללא, ובשאר הן בלעדי.

וכי הלש בלא, רק בעט ובקבן בעלי ביד.

x) ובגולן שהבינה הקבלה שם. וכי יש הרמה סגה ריש לקן ב, בעלי ביד לבנו. עצה.
וכי נשנה יעבל תלמ.